

Az Irgalmas Szamaritánus 2.

Egyszer egy pap, aki éppen egy vidéki városba tartott, hirtelen kétségbeesett kiáltást hallott az út mentén húzódó árokból.

„Segítség! Kérem segítsenek!”

A pap megállt és nyakát meresztve próbálta kideríteni, ki szólította meg őt. Odakiáltott hát az út túlsó oldaláról.

„Mondja, mi történt magával?”

„Épp a városba tartottam, amikor megtámadtak, kiraboltak és félholtra vertek! Kérem, segítsen! Mozdulni sem bírok!”-felelte a hang.

A pap elgondolkodott, majd így szólt: „Nézze! Van valaki, akit az Irgalmas Szamaritánusnak hívnak és bajba jutott embereken szokott segíteni. Bármelyik percben itt lehet. Ő majd segít magának! Én nem értek az elsősegélyhez és nem szeretnék még nagyobb galibát okozni!”

„Várjon, kérem értse meg! Én...”- de a pap addigra már továbbment.

Hamarosan arra járt egy újabb utazó, egy lévita.

„Segítség! Kérem segítsen rajtam!”

A lévita megállt és körülnézett. „Ki van ott? Ki szólított meg?”

„Itt vagyok az árokban!”- válaszolta a hang az út túlsó oldaláról.

„Hozzám beszél?”-kérdezte a lévita.

„Igen, magához! Éppen erre jártam, amikor megtámadtak, megverték és kiraboltak. Kérem, segítsen!”

„Vagy úgy!”-felelte a lévita az árok széléről. „Úgy látom, valóban elkelne itt egy kis segítség. Várjunk csak! Hogy is mondta? Megtámadták? Megverték? Ki is rabolták? Micsoda véletlen!!! Erről eszembe jut egy történet, amit egy bizonyos Jézus mesélt. Nem ismerni véletlenül?”

Erre a másik: „De igen, én is ismerem a történetet. Szóval tudna segíteni rajtam?”

„Az a helyzet, hogy éppen rohanok, de biztosan jön valaki, aki segít magán. Hogy is hívják...ööö...meg van! Az Irgalmas Szamaritánus!!! Hamarosan itt is lesz! Tudja sokan járnak errefelé!”

„Nem tudna mégis segíteni? Fogytán van már az erőm! És nem bírok...”

„Sajnálom, de nem én vagyok az Irgalmas Szamaritánus! Én a lévita vagyok! Ha segíték, még elrontom a történetet, márpedig ezt egyikünk sem szeretné, nem igaz?”

„Nem, semmiképpen! De ha már egyszer úgy is...Várjon! Jöjjön vissza!”

„Türelem, fiam! A jó szamaritánus hamarosan ideér”-mondta a lévita és folytatta útját.

„Ó...már nem bírom sokáig”-sóhajtott a sebesült.

Hamarosan felbukkant egy újabb járókelő. Amint meghallotta a segélykiáltást azonnal az árokhoz rohant. „Jóságos ég! Mi történt magával?!”

„Épp a városba tartottam amikor megtámadtak, megverték és kiraboltak. Már kétszer is kértem segítséget az erre járóktól, de ők magamra hagytak! Kérem, segítsen! Nem bírok mozogni!”

Az utazó közelebb hajolt, hogy jobban lássa az árokban fekvő sebesült férfit, majd így szólt:

„Várjon egy percet...azt hiszem, már láttam valahol! Hova valósi?”

„Samáriai vagyok!”

„És nincs véletlenül valamilyen beceneve?”-kérdezte izgatott hangon a járókelő.

„Becenév? Ó, igen...néhányan Irgalmas szamaritánusnak hívnak, mert nemrégiben segítettem egy bajba jutott emberen, amikor éppen erre jártam!”

„Igen, ez az! Képzelse! Én vagyok az az ember, akit megmentett! Azóta keresem magát, hogy megháláljam, amit értem tett. Ez fantasztikus! Alig várom, hogy elmesélhessem a barátaimnak, hogy újra találkoztunk! És végre visszafizethetem, amivel tartozom Önnek! Nézze itt van két ezüst pénz, pontosan ennyit adott a fogadónak. Jó érzés, hogy végre vissza tudom adni, azt amivel tartoztam Önnek! Ez egyszerűen csodálatos!”

Azzal a hálás pártfogolt, akit egykor ugyanúgy megtámadtak, megvertek és kiraboltak, letette a két ezüstpénzt a homokba a sebesült mellé és vidáman vidáman füttyörszve elindult az úton.

„Várjon! Várjon! Nekem nem kell a pénze...”-suttogta alig hallhatóan a szamaritánus, de már túl késő volt. „Jótevője” már messze járt!

Így történt, hogy az Irgalmas Szamaritánus csöndben kilehelte lelkét az út menti árokban.

Gyakorlati alkalmazás:

Jézus eredetileg azért mondta el ezt a példázatot az irgalmas szamaritánusról, hogy arra tanítson bennünket, hogy szeretettel és irgalommal forduljunk minden ember felé. De akárcsak a hálás utazó ebben a fajta feldolgozásban, mi is gyakran elfelejtkezünk a lényegről. A szeretet ugyanis sokkal több a pusztá szavaknál, több az érzéseinknél és több annál, amit kényelemből hajlandóak vagyunk megtenni. Az igazi szeretet leereszkedik a gödör mélyére, hogy abban segítsen a rászorulóknak, amiben leginkább szüksége van rá. Az igazi szeretet önként lemond a kényelméről és vállalja az áldozatot. Az igazi szeretet kész rá, hogy életét adja a barátjáért...csakúgy, ahogy Jézus tette (János 15:13).

Forrás: Fején a szöveget